

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa G. B.
przeciwko Zespołowi Opieki Zdrowotnej
o odprawę pieniężną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 stycznia 2012 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego- Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 25 maja 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 maja 2011 r. Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu sprawy z powództwa G. B. przeciwko Zespołowi Opieki Zdrowotnej o odprawę pieniężną, na skutek apelacji pozwanego zmienił zaskarżony wyrok w pkt 2 i oddalił powództwo o odprawę oraz w pkt 6 i 7 to jest w części dotyczącej kosztów.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w zakresie pkt 1 i 3. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka uzasadniła wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego polegającego na tym, czy aktywność pracownika zmierzająca do tego, aby nie pozostać bez pracy po rozwiązaniu stosunku pracy, bez jednoznacznego zaoferowania lub

zagwarantowania ciągłości zatrudnienia przez dotychczasowego lub innego pracodawcę może być uznane za współprzyczynienie się pracownika do rozwiązania umowy w drodze porozumienia stron (art. 10 ust.1 ustawy z 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników). W ocenie powódki skarga kasacyjna, w świetle argumentacji przytoczonej w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, w tym w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. "przedsądu", a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania. W tym zakresie zachowuje aktualność bogate dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego publikowane w zbiorze urzędowym i powoływane w komentarzach do k.p.c. na tle art. 393³ § 1 pkt 3 w zw. z art. 393 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), zgodnie z którym samo przedstawienie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia nie wyczerpuje wymogu wskazania i umotywowania przyczyn mających przekonywać do przyjęcia skargi do rozpoznania.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z przesłanek określonych w powołanym przepisie. Sąd Najwyższy, badając w tej fazie postępowania skargę kasacyjną, nie jest uprawniony do określania, która z przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania może być brana pod uwagę. Przesłankę tę musi określić sama strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie tego wniosku polega na wyjaśnieniu, a więc na wykazaniu, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek określonych w

art. 398⁹ § 1 k.p.c. Treść tego uzasadnienia nie może być jednak dowolna i należy ją oprzeć na argumentacji jurydycznej. Jest tak z tej przyczyny, że Sąd Najwyższy, rozpoznając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na tym, czy aktywność pracownika zmierzająca do tego, aby nie pozostać bez pracy po rozwiązaniu stosunku pracy, bez jednoznacznego zaoferowania lub zagwarantowania ciągłości zatrudnienia przez dotychczasowego lub innego pracodawcę może być uznane za współprzyczynienie się pracownika do rozwiązania umowy w drodze porozumienia stron (art. 10 ust.1 ustawy z 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników). Powódka wskazała, iż z uwagi na brak orzecznictwa Sądu Najwyższego w powyższym zakresie, przy jednoczesnym istnieniu bogatego orzecznictwa w sprawach dotyczących współprzyczynienia się pracownika do rozwiązania stosunku pracy w przypadku wręczenia przez pracodawcę oświadczenia o wypowiedzeniu warunków pracy i płacy, istnieje potrzeba rozstrzygnięcia powyższego zagadnienia prawnego. W ocenie powódki skarga kasacyjna, w świetle argumentacji przytoczonej w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, w tym w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, jest oczywiście uzasadniona.

Przedstawione uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie odpowiada wymogowi z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Jak wyżej wskazano, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno zawierać wykazanie, przy pomocy jurydycznej argumentacji, że w sprawie rzeczywiście występują przesłanki uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, czego w skardze kasacyjnej powódki brak. Trzeba wyraźnie podkreślić, że rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi jurydycznej argumentacji

mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a nie uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Samo zaś sformułowanie zagadnienia prawnego, bez przedstawienia juretrycznej argumentacji służącej wykazaniu, że to zagadnienie rzeczywiście występuje i wymaga wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, nie zastępuje uzasadnienia takiego wniosku (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2008 r. I CZ 11/08 LEX nr 393883).

Jeżeli zaś chodzi o samo sformułowanie zagadnienia prawnego, wskazać należy, że w dotychczasowej judykaturze Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, iż nakłada to na skarżącego obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 9 maja 2006 r., sygn. akt V CSK 75/06, niepubl.). Sformułowane zagadnienia winny zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147). Nie każde orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym. Powódka podważa ustalenia faktyczne i prawidłowość postępowania dowodowego i tych kwestii dotyczą jej wątpliwości, w istocie nie formułuje natomiast żadnego zagadnienia prawnego, ograniczając się do wyartykułowania pytania, które nie zostało poparte wystarczającym uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarga nie spełnia zatem wymogów kwalifikujących do nadania jej dalszego biegu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.